

Republika Hrvatska
Općinski sud u Osijeku
Europska avenija 7
Osijek

Poslovni broj: P-719/2025-30

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Osijeku po sutkinji Ljiljani Jakša, u pravnoj stvari I. tužitelja Darka Balaškovića, OIB: 47947423327, iz Osijeka, Eugena Kvaternika 3, i II. tužiteljice Jasne Balašković, OIB: 16203608423, iz Osijeka, Krstova ulica 119, oboje zastupani po punomoćniku Marijanu Belčiću, odvjetniku u Osijeku, protiv tužene Raiffeisenbank Austria d.d., OIB: 53056966535, Zagreb, Magazinska cesta 69, zastupane po odvjetnicima u Odvjetničkom društvu Mađarić & Lui d.o.o. u Zagrebu, radi utvrđenja ništetnosti i isplate, nakon glavne i javne rasprave zaključene 2. rujna 2026. u prisutnosti punomoćnika I. i II. tužitelja i punomoćnika tužene u zamjeni Davora Petrovića, odvjetnika u Osijeku, po objavi 17. rujna 2026.

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se da je ništetna odredba:

- iz članka 7. stavka 1. Ugovora o kreditu br. 528-50-3557415, sklopljenog 6. srpnja 2006. između Pavla Balaškovića iz Osijeka, Eugena Kumičića 3, OIB: 31324013086, kao korisnika kredita i tužene kao kreditora, potvrđen 7. srpnja 2006. po javnom bilježniku Lidiji Perić iz Osijeka pod brojem OU-1431/06, u dijelu odredbe koji glasi:

”...po srednjem tečaju Kreditora za CHF, važećem na dan dospijeca...”

II. Nalaže se tuženoj Raiffeisenbank Austria d.d., OIB: 53056966535, Zagreb, Magazinska cesta 69, isplatiti I. tužitelju Darku Balaškoviću, OIB: 47947423327, iz Osijeka, Eugena Kvaternika 3, i II. tužiteljici Jasni Balašković, OIB: 16203608423, iz Osijeka, Krstova ulica 119, iznos od 1.758,68 eura (slovima: tisuću sedamsto pedeset osam eura šezdeset osam centi) zajedno sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od uplate svakog pojedinog iznosa pa do 31. srpnja 2015. u visini eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu uvećane za pet postotnih poena, od 1. kolovoza 2015. pa do 31. prosinca 2022. po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, od 1. siječnja 2023. pa do 29. prosinca 2023. po stopi zatezne kamate koja se određuje, za svako

polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 30. prosinca 2023. pa do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke za tri postotna poena, koje teku na iznos:

8,19 € tekućom od 7.1.2009.
10,00 € tekućom od 9.2.2009.
13,85 € tekućom od 10.3.2009.
8,01 € tekućom od 7.4.2009.
9,19 € tekućom od 5.5.2009.
7,03 € tekućom od 8.6.2009.
6,53 € tekućom od 8.7.2009.
5,66 € tekućom od 7.8.2009.
7,12 € tekućom od 4.9.2009.
5,90 € tekućom od 6.10.2009.
5,40 € tekućom od 5.11.2009.
7,30 € tekućom od 7.12.2009.
9,10 € tekućom od 7.1.2010.
11,20 € tekućom od 5.2.2010.
10,69 € tekućom od 5.3.2010.
13,99 € tekućom od 6.4.2010.
13,85 € tekućom od 4.5.2010.
16,90 € tekućom od 7.6.2010.
24,29 € tekućom od 6.7.2010.
20,20 € tekućom od 4.8.2010.
29,97 € tekućom od 6.9.2010.
25,09 € tekućom od 4.10.2010.
21,98 € tekućom od 5.11.2010.
32,57 € tekućom od 7.12.2010.
38,23 € tekućom od 5.1.2011.
33,41 € tekućom od 8.2.2011.
33,71 € tekućom od 7.3.2011.
32,27 € tekućom od 4.4.2011.
36,99 € tekućom od 9.5.2011.
45,76 € tekućom od 8.6.2011.
42,73 € tekućom od 5.7.2011.
58,88 € tekućom od 19.8.2011.
49,51 € tekućom od 8.9.2011.
46,16 € tekućom od 6.10.2011.
44,45 € tekućom od 8.11.2011.
43,98 € tekućom od 8.12.2011.
49,86 € tekućom od 18.1.2012.
50,47 € tekućom od 10.2.2012.
50,72 € tekućom od 9.3.2012.
49,38 € tekućom od 6.4.2012.
49,95 € tekućom od 7.5.2012.
51,63 € tekućom od 9.6.2012.

49,76 € tekućom od 10.7.2012.
50,47 € tekućom od 7.8.2012.
49,06 € tekućom od 5.9.2012.
47,76 € tekućom od 10.10.2012.
50,34 € tekućom od 16.11.2012.
48,98 € tekućom od 12.12.2012.
50,49 € tekućom od 10.1.2013.
47,38 € tekućom od 15.2.2013.
47,02 € tekućom od 13.3.2013.
49,74 € tekućom od 10.4.2013.
46,99 € tekućom od 8.5.2013.
44,40 € tekućom od 4.6.2013.
44,08 € tekućom od 5.7.2013.
sve to u roku 15 dana.

III. Odbija se tužitelj s dijelom zahtjeva koji glasi:

„Nalaže se tuženoj Raiffeisenbank Austria d.d., OIB: 53056966535, Zagreb, Magazinska cesta 69, isplatiti I. tužitelju Darku Balaškoviću, OIB: 47947423327, iz Osijeka, Eugena Kvaternika 3, i II. tužiteljici Jasni Balašković, OIB: 16203608423, iz Osijeka, Krstova ulica 119, iznos od 232,16 eura zajedno sa pripadajućom zakonskom zateznom kamatom pa do isplate.“

IV. Nalaže se tuženoj Raiffeisenbank Austria d.d., OIB: 53056966535, Zagreb, Magazinska cesta 69, naknaditi I. tužitelju Darku Balaškoviću, OIB: 47947423327, iz Osijeka, Eugena Kvaternika 3, i II. tužiteljici Jasni Balašković, OIB: 16203608423, iz Osijeka, Krstova ulica 119, prouzročeni parnični trošak u iznosu 2.270,68 eura zajedno sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od 17. rujna 2026. pa do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke za tri postotna poena, sve u roku 15 dana.

V. Odbija se kao neosnovan zahtjev I. i II. tužitelja za naknadu troška parničnog postupka iznad dosuđenog u točki IV. izreke.

Obrazloženje

1. Tužiteljica Marija Balašković u tužbi od 30. prosinca 2022. navodi da su 6. srpnja 2006. njezin prednik Pavao Balašković iz Osijeka, Eugena Kumičića 3, OIB: 31324013086 kao korisnik kredita i tužena kao kreditor, sklopili Ugovor o kreditu br. 528-50-3557415, potvrđen 7. srpnja 2006. po javnom bilježniku Lidiji Perić iz Osijeka pod brojem OU-1431/06, prema kojem je tužena kao kreditor predniku tužiteljice kao korisniku kredita, odobrila i stavila na raspolaganje kredit u kunskoj protuvrijednosti u iznosu od 15.427,86 CHF po srednjem tečaju Kreditora-tužene na dan korištenja. Ugovoren je rok otplate kredita u trajanju od 84 mjeseca kroz otplatu u jednakim mjesečnim anuitetima kunske protuvrijednosti od 219,51 CHF. Preuzetu obvezu prema tuženoj tužiteljica je u cijelosti ispunila. Tužena prilikom zaključenja Ugovora nije predniku tužiteljice pružila dovoljno informacija i obavijesti o rizicima vezanim uz

zaključenje ugovora o kreditu ugovaranjem valutne klauzule CHF. Tužiteljica je temeljem Rješenja o nasljeđivanju donesenom 14. prosinca 2015. po javnom bilježniku Hrvatini Šustiću iz Osijeka pod brojem O-5752/15, postala pravni sljednik prvotnog korisnika kredita, pokojnog Pavla Balaškovića, čime je preuzela prava i obveze po predmetnom Ugovoru o kreditu. Pravomoćnom presudom Visokog trgovačkog suda RH, br: PŽ-6632/2017-10 od 14. lipnja 2018. u točki I. potvrđena je presuda Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-1401/12 od 4. srpnja 2013. u dijelu točke 1., 2., 3., 4., 5., 6. i 7. izreke kojom se utvrđuje da je, između ostalih, i tuženik, u razdoblju od 1. siječnja 2004. do 31. prosinca 2008. povrijedio kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju - ugovorima o kreditima na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja predmetnih ugovora nisu kao trgovci potrošače u cijelosti informirali o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u svezi zaključenja predmetnih ugovora o kreditu, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, pa su time tuženici postupali suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača, kao i Zakona o obveznim odnosima. Zbog ugovaranja ništetnih odredbi u priležećem Ugovoru, a koje se odnose na ugovaranje valutne klauzule prema kojoj se glavnica veže uz valutu CHF, prednik tužiteljice je tuženoj, od 10. travnja 2007. pa do konačne otplate, više platio iznos za 15.000,00 kn / 1.990,84 eura. Obzirom je pravomoćnom presudom VTS RH utvrđena ništetnost ugovorene odredbe na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak za sve ugovore o potrošačkom kreditu koji su sklapani u razdoblju između 1. siječnja 2004. - 31. prosinca 2008., to je tužena sukladno članku 323. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" 35/05., 41/08. i 125/11.), dužna vratiti sve što je primila na temelju takve odredbe Ugovora. Citira odredbu članka 1111. stavka 1. i 3. ZOO-a i članka 1115. ZOO-a, te odredbu članka 502.c Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" 53/91., 91/92., 58/93., 112/99., 88/01., 117/03., 88/05., 02/07., 84/08., 123/08., 57/11., 148/11., 25/13., 89/14.) i članka 6. stavka 3. Zakona o sudovima ("Narodne novine" 28/13.). Predlaže da sud donese presudu:

"I. Utvrđuje se da je ništetna odredba:

- iz članka 7. stavka 1. Ugovora o kreditu br. 528-50-3557415, sklopljenog 6. srpnja 2006. između Pavla Balaškovića iz Osijeka, Eugena Kumičića 3, OIB: 31324013086, kao korisnika kredita i tužene kao kreditora, potvrđen 7. srpnja 2006. po javnom bilježniku Lidiji Perić iz Osijeka pod brojem OU-1431/06, u dijelu odredbe koji glasi:

"...po srednjem tečaju Kreditora za CHF, važećem na dan dospjeća..."

II. Nalaže se tuženoj da tužiteljici u roku 15 dana isplati iznos od 15.000,00 kn / 1.990,84 eura zajedno sa zakonskom zateznom kamatom na iznos tekućom od 10. travnja 2007. do isplate.

III. Nalaže se tuženoj da tužiteljici plati prouzročeni parnični trošak zajedno sa pripadajućom zakonskom zateznom kamatom tekućom od dana donošenja presude prvog stupnja pa do isplate, sve u roku 15 dana."

1.1. U podnesku od 18. veljače 2026. I. i II. tužitelj su, a nakon provedenog financijsko - knjigovodstvenog vještačenja, specificirali točku II. tužbenog zahtjeva, kako to proizlazi iz točke II. izreke presude.

2. Tužena u odgovoru na tužbu ističe prigovor nedostatka aktivne legitimacije tužiteljice na podnošenje ove tužbe kao i nedostatak pravnog interesa za podnošenje tužbe i vođenje parnice. Tužiteljica je postala pravni slijednik korisnika kredita kao nasljednik, ali nije preuzela sva prava i obveze iz Ugovora o kreditu br. 528-50-3557415 (dalje u tekstu Ugovor). Nije sporno da su prednik tužiteljice i tužena 6. srpnja 2006. sklopili Ugovor o kreditu broj 528-50-3557415 kojim je tužena stavila na raspolaganje predniku tužiteljice iznos u kunskoj protuvrijednosti CHF 15.427,86 uz redovnu kamatnu stopu od 5,20% godišnje, promjenjivu i kamatu po dospelosti, promjenjivu. Ugovor je sklopljen sukladno članku 1021. Zakona o obveznim odnosima koji je *lex specialis* i regulira ugovore o kreditu između banke i korisnika kredita. Nesporno je da je prednik tužiteljice slobodnom voljom sklopio Ugovor u valutnoj klauzuli CHF te da su mu prilikom sklapanja Ugovora uručeni i opći akti kreditora te da se prednik tužiteljice svojim potpisom usuglasio sa svim odredbama ugovora o kreditu i uručenim općim aktima. Tužiteljica neutemeljeno ističe da je ugovorena valutna klauzula nepoštena i nedopuštena, a kao takva i ništetna i ne navodi u čemu se sastoji propust tužene da prednika tužiteljice upozori na mogućnost snošenja rizika uslijed rasta tečaja sukladno ugovorenoj valutnoj klauzuli u valuti CHF. Zakonom o obveznim odnosima dopuštena je i odredba ugovora kojom se vrijednost ugovorne obveze izračunava na temelju tečaja valute RH u odnosu prema stranoj valuti iz čega proizlazi da je tužena postupala u skladu sa zakonom pa tužiteljica neosnovano ističe da je tužena ugovaranjem valutne klauzule CHF bila nepoštena. Tužena je o svim okolnostima i rizicima valutne klauzule obavijestila prednika tužiteljice pri sklapanju Ugovora. Nakon što je tužena upoznala prednika tužiteljice o svim okolnostima i rizicima valutne klauzule, prednik tužiteljice samostalno je odabrao valutnu klauzulu CHF. Takav odabir, između više predloženih ugovora, predstavlja pojedinačno pregovaranje o ugovornim odredbama budući je prednik tužiteljice samostalno i neovisno mogao birati ugovorne odredbe (ovdje valutnu klauzulu). Promjena tečaja strane valute ni na koji način nije predvidiva niti je tužena mogla procijeniti kretanje tečaja CHF. Ugovaranjem valutne klauzule, prednik tužiteljice je preuzeo valutni rizik s obzirom da ugovaranje valutne klauzule utječe na financijski položaj korisnika kredita jer se kunska protuvrijednost novčanog tijeka (anuiteti, rate ili mjesečni obroci po kreditu) mijenja u ovisnosti o kretanju tečaja valute u kojoj je ugovorena valutna klauzula. Svaki korisnik bilo kojeg kredita u kojem je ugovorena valutna klauzula, neovisno o izboru valute, preuzima rizik moguće promjene tečaja. Da bi se odredba o potrošačkom ugovoru mogla smatrati nepoštenom potrebno je da su kumulativno ispunjeni uvjeti iz članka 81. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" br. 96/03.) na način da se: o istoj nije pojedinačno pregovaralo i da se, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, takvim uređenjem uzrokuje značajna neravnoteža u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Obzirom je prednik tužiteljice, nakon što je upozoren o svim okolnostima i rizicima valutne klauzule, samostalno odabrao valutnu klauzulu CHF, razvidno je da je tužena postupila u skladu s načelom savjesnosti i poštenja.

Tužena ističe prigovor zastare u odnosu na povrat utuženog iznosa na ime ništene valutne klauzule jer je sukladno članku 226. Zakona o obveznim odnosima propisano da takve tražbine zastarijevaju za tri godine od dospelosti svakog pojedinog davanja kao i na kamatu na svaki pojedini anuitet, a tužiteljica je tužbu podnijela 30. prosinca 2022.

Tužiteljica se ne može pozivati ni na jedno utvrđenje iz odluka u "slučaju Franak" jer se ne radi o odlukama koje djeluju erga omnes, već iz tih odluka proizlazi da potrošači svoje navode o povredi njihovih prava imaju svaki zasebno dokazivati.

Tužena se protivi pozivanju tužiteljice na odredbe Zakona o obveznim odnosima o stečenom bez osnove jer nisu ispunjene pretpostavke za primjenu instituta stečenog bez osnove. Takav institut bi došao u obzir samo kada prijelaz imovine neke osobe u imovinu druge osobe ne bi imao osnove u nekom pravnom poslu, odluci suda, odnosno odluci neke druge nadležne vlasti ili zakonu. Tužiteljica nije dokazala da je došlo do prijelaza njezine imovine u imovinu tužene niti da pravne osnove nema ili da je otpala. Sukladno Zakonu o obveznim odnosima o stjecanju bez osnove, tko izvrši isplatu znajući da nije dužan platiti, nema pravo zahtijevati vraćanje. Tužiteljica ne može smatrati da je osnov njezine tužbe dokazan samim postojanjem presuda drugih sudova o nepoštenosti i ništetnosti valutne klauzule, već isto mora dokazati. Tužiteljica nije bila stranka u postupku koji se vodio povodom kolektivne tužbe pa se ne može pozivati na utvrđenja iz navedene presude i zahtijevati samo isplatu.

Tužena osporava visinu tužbenog zahtjeva. Slijedom navedenog, tužena predlaže odbiti tužbeni zahtjev kao neosnovan te naložiti tužiteljici naknaditi tuženoj trošak parničnog postupka s pripadajućim zakonskim zateznim kamatama tekućim od dana donošenja prvostupanjske presude do isplate.

2.1. U podnesku od 6. ožujka 2026. tužena ističe da se protivi djelomičnom povlačenju tužbenog zahtjeva. Smatra da se u konkretnom slučaju ne radi o uređivanju tužbenog zahtjeva već o povlačenju tužbe, obzirom je tužitelj potraživao iznos od 1.990,84 EUR, dok sada taj iznos umanjuje, odnosno povlači tužbu za iznos od 232,16 EUR. Ističe prigovor zastare na iznose koji se odnose na povišenje anuiteta s osnova promjenjive kamatne stope, a koji su sadržani u iznosima koje je tužitelj istaknuo u svojem tužbenom zahtjevu.

3. U dokaznom postupku, a radi utvrđenja činjeničnog stanja, ovaj sud je pročitao Ugovor o kreditu broj: 528-50-3557415 od 6. srpnja 2006. (stranica 5-9 spisa), otplatni plan (stranica 10-15 spisa), prijepis knjigovodstvene kartice (stranica 16-21 spisa), rješenje o nasljeđivanju javnog bilježnika Hrvatina Šustića iz Osijeka kao povjerenika suda, posl.br. O-5752/15 od 14. prosinca 2015. (stranica 22-24 spisa), rješenje o nasljeđivanju v.d. javnog bilježnika Sanje Popović iz Osijeka kao povjerenika suda, posl.br. O-1170/2024 od 8. srpnja 2024. (stranica 43-44 spisa), iskaz I. tužitelja Darka Balaškovića (stranica 60-61 spisa), nalaz i mišljenje sudskog vještaka Dubravke Herceg iz Osijeka od 26. siječnja 2026. (stranica 64-72 spisa), očitovanje sudskog vještaka Dubravke Herceg od 31. ožujka 2026. (stranica 99-100 spisa), iskaz sudskog vještaka i drugu spisnu priležuću dokumentaciju.

4. Tijekom postupka, 29. travnja 2024. tužiteljica Marija Balašković je umrla, a njezinim nasljednicima rješenjem o nasljeđivanju v.d. javnog bilježnika Sanje Popović iz Osijeka, kao povjerenika suda, br. O-1170/2024-4 od 8. srpnja 2024., proglašeni su Darko Balašković iz Osijeka, Eugena Kumičić 3, sin, i Jasna Balašković iz Osijeka, Krstova ulica 119, snaha, u odnosu na koje je postupak nastavljen rješenjem ovoga suda posl.br. P-2/2023-8 od 24. siječnja 2025., pravomoćnim 19. veljače 2025., i isti su pozvani preuzeti postupak u ovoj pravnoj stvari. Darko Balašković i Jasna Balašković su preuzeli postupak iz pokojne Marije Balašković.

5. Predmet spora je zahtjev I. i II. tužitelja za djelomičnim utvrđenjem ništetnim ugovorne odredbe o valutnoj klauzuli vezanoj uz tečaj švicarskog franka (članak 7. stavak 1.), kao i zahtjev I. i II. tužitelja za povrat preplaćenog iznosa otplate kredita

temeljem nišetne odredbe o valutnoj klauzuli, po Ugovoru o kreditu broj 528-50-3557415 od 6. srpnja 2006. sklopljenom između pravnog prednika I. i II. tužitelja Pavla Balaškovića i tužene.

6. U postupku je utvrđeno i nije sporno:

- da su 6. srpnja 2006. pravni prednik I. i II. tužitelja Pavao Balašković kao korisnik kredita i tužena kao kreditor zaključili Ugovor o kreditu broj 528-50-3557415 kojim je tužena stavila pravnom predniku I. i II. tužitelja na raspolaganje iznos u kunama koji odgovara protuvrijednosti od 15.427,86 CHF po srednjem tečaju kreditora na dan korištenja kredita,
- da je kredit odobren za kupnju novih vozila,
- da je ugovoren rok otplate kredita 84 mjeseca time da se kredit otplaćuje u jednakim mjesečnim anuitetima u kunsnoj protuvrijednosti po srednjem tečaju kreditora za CHF, važećem na dan dospijea,
- da anuiteti dospijevaju na naplatu zadnjeg dana u mjesecu,
- da prvi anuitet dospijeva na naplatu u mjesecu koji slijedi iza mjeseca u kojem je kredit iskorišten, ali ne kasnije od 30. studenoga 2006.,
- da se za trajanja otplate kredita mijenjao tečaj CHF u odnosu na kunu.

7. Nadalje je nesporno:

- da je donijeta pravomoćna presuda Trgovačkog suda u Zagrebu broj: P-1401/2012 od 4. srpnja 2013., u sporu po kolektivnoj tužbi Udruge potrošač koja je u odnosu na ugovorenu valutu CHF potvrđena presudom Visokog trgovačkog suda RH broj: PŽ-6632/2017 od 14. lipnja 2018., i presudom VSRH broj: Rev-2221/18 od 3. rujna 2019.,
- da je izrekom pravomoćne presude Trgovačkog suda u Zagrebu broj: P-1401/2012 od 4. srpnja 2013. utvrđeno i ista glasi: da je ovdje tužena u razdoblju od 1. siječnja 2004. do 31. prosinca 2008. povrijedila kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima koristeći u istima nišetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju - ugovorima o kreditima, na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja predmetnih ugovora tužena kao trgovac nije potrošače u cijelosti informirala o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u svezi zaključenja predmetnih ugovora o kreditu, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, pa je time postupila suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ broj 96/03.) u razdoblju od 1. studenog 2004. do 6. kolovoza 2007. i to člancima 81., 82. i 90., a od 7. kolovoza 2007. do 31. prosinca 2008., protivno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ broj: 79/07., 125/07., 75/09., 79/09., 89/09. i 133/09.) i to člancima 96. i 97. Zakona o zaštiti potrošača te suprotno odredbama Zakona o obveznim odnosima.

8. Među strankama je sporno je li nišetna odredba Ugovora o kreditu o valutnoj klauzuli vezanoj uz tečaj švicarskog franka (članak 7. stavak 1.), odnosno imaju li I. i II. tužitelj pravo na povrat preplaćenog iznosa otplate kredita temeljem nišetne odredbe o valutnoj klauzuli, te je s tim u vezi sporna i visina tužbenog zahtjeva. Spornim se ukazuje i je li nastupila zastara potraživanja odnosno jesu li I. i II. tužitelj aktivno legitimirani u ovoj pravnoj stvari.

9. Prije svega, neosnovan je prigovor tužene da pravomoćna presuda Trgovačkog suda u Zagrebu broj: P-1401/2012 od 4. srpnja 2013., kojom je utvrđena ništetnost i nepoštenost ugovornih odredbi o valutnoj klauzuli, ne obvezuje stranke u ovom postupku.

9.1. Naime, u smislu odredbe članka 118. Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ broj: 41/14., 110/15. i 14/19. – dalje u tekstu: ZZP/14) – koji je bio na snazi u vrijeme kada je presuda Trgovačkog suda u Zagrebu broj: P-1401/2012 od 4. srpnja 2013. postala pravomoćna - odluka suda donesena u postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača iz članka 106. stavka 1. ovoga Zakona u smislu postojanja povrede propisa zaštite potrošača iz članka 106. stavka 1. ovoga Zakona obvezuje ostale sudove u postupku koji potrošač osobno pokrene radi naknade štete koja mu je uzrokovana postupanjem tuženika.

9.2. Identično je bilo propisano i ranijim Zakonom o zaštiti potrošača („Narodne novine“ broj 79/07., 125/07., 75/09., 79/09., 89/09. i 133/09. - dalje u tekstu: ZZP/07) – koji je bio na snazi u vrijeme podnošenja kolektivne tužbe – tj. člankom 138a. kojim je propisano da odluka suda donesena u postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača iz članka 131. stavka 1. ovoga Zakona u smislu postojanja povrede propisa zaštite potrošača iz članka 131. stavka 1. ovoga Zakona obvezuje sudove u postupku koji potrošač osobno pokrene radi naknade štete koja mu je uzrokovana postupanjem tuženika.

9.3. Također je i odredbom članka 502.c Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj 53/91., 91/92., 112/99., 88/01., 117/03., 88/05., 2/07., 84/08., 96/08., 123/08., 57/11., 148/11. – pročišćeni tekst, 25/13., 89/14. – Odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske, 70/19., 82/22., 114/22., 155/23. i 146/25. – dalje u tekstu: ZPP) propisano da se fizičke i pravne osobe mogu u posebnim parnicama za naknadu štete pozvati na pravno utvrđenje iz presude kojom će biti prihvaćeni zahtjevi iz tužbe iz članka 502.a stavka 1. ovoga Zakona da su određenim postupanjem povrijeđeni ili ugroženi zakonom zaštićeni kolektivni interesi i prava osoba koje je tužitelj ovlašten štiti, u kojem će slučaju sud biti vezan za ta utvrđenja u parnici u kojoj će se ta osoba na njih pozvati.

9.4. Imajući u vidu smisao sudske zaštite kolektivnih interesa potrošača, ovaj sud smatra da pravna utvrđenja iz presude povodom tužbe za zaštitu kolektivnih interesa potrošača valja primijeniti u svim parnicama koje potrošači individualno pokreću protiv trgovaca radi ostvarenja svojih prava koja su im povrijeđena na način kako je to utvrđeno u postupku za zaštitu kolektivnih interesa i prava, dakle ne samo u postupcima radi naknade štete, već i u svim parnicama u kojima se zahtjev za isplatu temelji upravo na utvrđenju ništetnosti pojedine ugovorne odredbe, koju je ništetnost sud već utvrdio u postupku radi zaštite kolektivnih interesa i prava potrošača. U suprotnom bi tumačenju takva deklaratorna presuda sama po sebi ostala bez konkretne svrhe tj. mogućnosti da na temelju iste individualni potrošač ostvari zaštitu svojih prava s obzirom da bi potrošač iste činjenice odnosno tvrdnje o ništetnosti ugovornih odredbi (tj. povredi njegovih interesa i prava) ponovno morao dokazivati u individualno pokrenutom postupku. Upravo na ovakav način tumačenja zakonskih odredbi upućuje i Vrhovni sud Republike Hrvatske u svojoj odluci broj Revt-249/14-2 od 9. travnja 2015., kada obrazlaže aktivnu legitimaciju tužitelja u tom postupku za podnošenje tužbe za zaštitu kolektivnih interesa potrošača, naglašavajući da

zakonske odredbe nisu same sebi svrha, već se donose u svrhu uređenja određenog pravnog područja i pravnih odnosa koji u njemu nastaju, a u primjeni donesenih propisa one se trebaju tumačiti smisleno, polazeći od volje zakonodavca, ali uvijek imajući na umu svrhu kojoj su one namijenjene, kao i učinak koji se njihovom primjenom postiže. Na isti način ovdje citirane zakonske odredbe tumači i Visoki trgovački sud RH u obrazloženju svoje presude broj: PŽ-7129/13-4 od 13. lipnja 2014. navodeći da se pojedini potrošači, u slučaju postojanja osuđujuće odluke, u postupku individualne pravne zaštite, radi naknade štete, izmjene ugovora ili slično, mogu pozvati na sadržaj odluke iz postupka zaštite kolektivnih interesa i prava.

9.5. Obzirom na nespornu činjenicu da je predmetnim ugovorom o kreditu između stranaka, koji je sklopljen u razdoblju na koje se odnosi presuda Trgovačkog suda u Zagrebu iz postupka zaštite kolektivnih interesa i prava, ugovorena odredba kojom je ugovoren švicarski franak kao valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, te je takvu ugovornu odredbu citiranom pravomoćnom presudom Trgovački sud u Zagrebu utvrdio nepoštenom te stoga ništetnom, ovaj sud smatra kako je sukladno citiranim odredbama članka 138.a ZZP/07, članka 118. ZZP/14 i članka 502.c ZPP tim pravnim utvrđenjima vezan u ovom postupku.

10. Odredbom članka 3. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" broj 96/03.), je propisano da je potrošač svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao na tržištu, u svrhe koje nisu namijenjene njegovom zanimanju niti njegovoj poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti. Pri tome je bitno naglasiti da se svojstvo potrošača procjenjuje prema okolnostima u trenutku sklapanja Ugovora o kreditu i korištenja sredstava kredita. Iz Ugovora o kreditu proizlazi da ga je sklopio pravni prednik I. i II. tužitelja kao fizička osoba te da je sklopljen ugovor o namjenskom kreditu - za kupnju vozila. Iz iskaza I. tužitelja Darka Balaškovića proizlazi da je Ugovor o kreditu sa Raiffeisen bankom sklopio njegov pok. otac Pavao Balašković koji je sredstva kredita utrošio za kupovinu auta koji mu je služio za osobne potrebe, kao i da u to vrijeme nije bio vlasnik obrta niti tvrtke, niti je auto unio u imovinu obrta odnosno tvrtke. Dakle, pok. Pavao Balašković je bio potrošač, a tužena trgovac te se radi o potrošačkom ugovoru, pa se u konkretnom slučaju radi o sporu koji je obuhvaćen kolektivnom zaštitom.

11. Prema stajalištu Ustavnog suda Republike Hrvatske iz odluke broj U-III-4372/2021 od 30. lipnja 2022., u postupcima koje potrošač pokrene individualnom tužbom protiv banke, tužena ima pravo dokazivati da odredbe kojima je ugovorena valuta u CHF nisu nepoštene jer su stranke o njima pojedinačno pregovarale. Na okolnost pojedinačnog pregovaranja saslušan je I. tužitelj te je pročitao Ugovor o kreditu.

11.1. Iz iskaza I. tužitelja Darka Balaškovića proizlazi da je Ugovor o kreditu sa Raiffeisen bankom sklopio njegov pok. otac Pavao Balašković, da je on oca vozio u banku i to samo jednom kada je išao tražiti kredit i tada je bio s njime u poslovnici Raiffaisen banke u Osijeku. Tada su njegovom ocu rekli u banci da je kredit u CHF najpovoljniji jer je kamatna stopa najniža. Tada su mu dali formulare i koje papire mora donijeti. Kredit je otplaćivao njegov otac, s time da mu je on znao pozajmiti novce za otplatu. Nema saznanja da bi u banci njegovom ocu bilo pojašnjeno što znači valutna klauzula, niti da li mu je pojašnjeno da može doći do promjene u tečaju CHF a posljedično i na promjenu u rati kredita. Nije mu govorio niti da bi mu tijekom

vremena otplate narasla rata kredita obzirom na početno ugovorenu. Njegov otac je radio u tekstilnoj industriji u Osijeku.

Na upit punom. tužitelja odgovorio je da se ne sjeća da bi prvom odlasku njegovog oca u banku istome bilo rečeno u banci da HNB ne štiti tečaj kune u odnosu na tečaj CHF kao što to čini u odnosu na tečaj eura.

Na upit punom. tužene odgovorio je da ne zna da li je prije potpisivanja njegov otac pročitao ugovor o kreditu, nije bio prisutan. Nakon potpisivanja ugovora o kreditu u svezi istog nije razgovarao sa ocem. Nije vršio uplate na ime kredita, već je ocu na njegovo traženje, ako je imao, davao novac za otplatu kredita.

11.2. Iz odredbe članka 7. stavka 1. Ugovora o kreditu proizlazi da se radi o standardnoj stipulaciji ugovora koja sadrži odredbu prema kojoj se kredit otplaćuje u jednakim mjesečnim anuitetima u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju kreditora za CHF, važećem na dan dospijea.

11.3. Obzirom na iznijeto proizlazi da tužena nije dokazala okolnosti da su ugovorne strane pojedinačno pregovarale o valuti kredita, odnosno da je tužena prednika I. i II. tužitelja informirala o rizicima tečaja švicarskog franka. Pri tome valja napomenuti da prema stavu ovoga suda sam izbor valute iz zahtjeva za kredit nikako ne predstavlja pojedinačno pregovaranje.

12. U odnosu na prigovor tužene da odredba o valutnoj klauzuli sadržana u Ugovoru o kreditu ne može biti ništetna, jer da je normirana Zakonom o obveznim odnosima, ovaj sud ukazuje da odredba ugovora o kreditu koja se odnose na valutnu klauzulu nije utvrđena ništenom jer da valutna klauzula ne bi bila dopuštena, već je utvrđena ništetnom iz razloga što ugovorne stranke nisu o istoj pojedinačno pregovarale.

13. Suprotno stavu tužene da I. i II. tužitelji nisu aktivno legitimirani u ovom postupku jer da nisu naslijedili tražbinu prema Raiffeisenbank Austria d.d., ovaj sud navodi da su I. i II. tužitelji kao nasljednici pok. Marije Balašković, a koja je bila nasljednica pok. Pavla Balaškovića, legitimirani tužbom tražiti utuženu zaštitu u svezi utvrđenja ništetnosti pojedinih ugovornih odredbi te posljedično tome i isplatu novčanih iznosa.

14. Nije osnovan prigovor zastare istaknut po tuženoj. Prema obvezujućem pravnom shvaćanju VSRH sa sjednice Građanskog odjela br. Su-IV-33/2022-2 od 31. siječnja 2022., a vezano uz shvaćanje Su-IV-47/2020 od 30. siječnja 2020. zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju nišetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz članka 323. stavka 1. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“, broj 35/05., 41/08., 125/11., 78/15., 29/18., 126/21. - dalje: ZOO) kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora, a ako je ništetnost ustanovljena, kao u ovom slučaju, već u postupku kolektivne zaštite potrošača, tada zastarni rok, sukladno tekstu oba pravna shvaćanja, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ništetnost u postupku kolektivne zaštite potrošača, neovisno od (naknadnog) utvrđenja ništetnosti sadržajno istovjetnih ugovornih odredbi kredita u CHF odnosno kredita u kunama s valutnom klauzulom u CHF u svakom pojedinom slučaju, a povodom individualnih

parnica potrošača u kojoj se oni pozivaju na pravne učinke presude donesene u postupku kolektivne zaštite.

14.1. Presudom Visokog trgovačkog suda RH poslovni broj PŽ-6632/2017-10 od 14. lipnja 2018. pravomoćno je utvrđena ništetnom odredba ugovora o valutnoj klauzuli, pa zastarni rok za isplatu novčanog iznosa s tog osnova počinje teći 14. lipnja 2018. a ističe 14. lipnja 2023. Kako je tužba podnesena 30. prosinca 2022., ista je podnesena unutar općeg zastarnog roka od pet godina iz odredbe članka 225. ZOO. za isplatu novčanog iznosa s osnova valutne klauzule.

14.2. Obzirom na iznijeto ovaj sud nalazi da zahtjev I. i II. tužitelja kojim potražuju povrat preplaćenog iznosa otplate kredita temeljem ništetne odredbe o valutnoj klauzuli nije u zastari, time da, suprotno tvrdnji tužene, I. i II. tužitelj nisu niti potraživali povrat preplaćenog iznosa otplate kredita temeljem ništetne odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi.

15. Na okolnost visine zahtjeva provedeno je financijsko – knjigovodstveno vještačenje po sudskom vještaku Dubravki Herceg iz Osijeka, a zadatak vještaka je bio utvrditi razliku između iznosa koji je tužitelj tuženoj uplatio obzirom na promjenjivi tečaj Švicarskog franka i iznosa koji bi tužitelj tuženoj uplatio u odnosu na tečaj na dan isplate kredita (prema prvom otplatnom planu), izraženo u kunama i eurima, po mjesecima i ukupno u razdoblju od 1. siječnja 2009. do kraja otplate kredita. Izračun je potrebno sačiniti obzirom na dan uplate svakog pojedinog anuiteta.

15.1. Iz nalaza vještaka od 26. siječnja 2026. proizlazi da je preplaćeno tečajnih razlika u razdoblju od 1. siječnja 2009. do konačne otplate kredita sa 5. srpnjem 2013. u iznosu 1.758,68 EUR-a (stupac 15. tablice broj 1.). tj. u anuitetima u kojima je srednji tečaj RBA-a za CHF na dan plaćanja anuiteta bio viši od srednjeg tečaja RBA-a za CHF na dan početka korištenja predmetnog kredita.

15.2. I. i II. tužitelj su u podnesku od 18. veljače 2026. iznijeli da nemaju prigovora niti primjedbi na nalaz i mišljenje sudskog vještaka te su uredili tužbeni zahtjev tako da u točki II. potražuju od tužene ukupan iznos od 1.758,68 eura na ime preplate s osnove tečajne razlike zajedno s pripadajućom zakonskom zateznom kamatom tekućom od dana uplate svakog pojedinog iznosa pa do isplate.

15.3. U podnesku od 18. veljače 2026. tužena iznosi da je u razdoblju otplate kredita kamatna stopa izmijenjena u više navrata u odnosu na početnu kamatnu stopu od 5,20% godišnje te da vještak nije utvrdio kamatnu stopu koja se primjenjivala na anuitete tijekom njihove otplate, odnosno nije zasebno prikazao financijski utjecaj (iznos) s osnova kamatnih stopa u cijelom anuitetu. Isto je nužno utvrditi jer i sam tužitelj izričito navodi da tužbom zahtijeva isplatu iznosa isključivo s osnova valute CHF, ne i promjenjive kamatne stope. Svaka promjena kamatne stope odražava se na promjenu ukupnog anuiteta. Budući da se anuitet sastoji od glavnice i kamate, promjena kamatne stope izravno utječe na: Iznos kamate u anuitetu, Iznos glavnice u anuitetu, ukupni Iznos anuiteta. Prilikom povećanja kamatne stope, ukupni iznos anuiteta raste tako da se povećava iznos kamate, dok se smanjuje iznos glavnice koja se otplaćuje (usporava se otplata glavnice). Obrnuto, kod smanjenja kamatne stope, smanjuje se iznos kamate, a povećava udio glavnice koja se otplaćuje. Dalje, svaki anuitet se sastoji od: kamate, koja predstavlja prihod banke za

odobrena sredstva (kredit) ili trošak korisnika kredita za posuđena sredstva; glavnice, koja predstavlja dio kredita koji korisnik vraća banci u tom razdoblju. Glavnica kredita je stvarna obveza korisnika kredita (tužitelja), odnosno iznos koji je primio od banke (tužene) i koji je obavezan vratiti. Banka obračunava kamate na neotplaćenu glavicu, stoga je za analizu utjecaja promjene kamatne stope potrebno: Izračunati kamatu na istu glavicu s različitim kamatnim stopama, Iskazati razliku dobivenih iznosa kako bi se utvrdio stvarni financijski učinak promjene kamatne stope. Za Izračun utjecaja primjene valutne klauzule potrebno je: Izračunati plaćene iznose anuiteta u HRK primjenom tečaja plaćanja na konačni otplatni plan, primjenom početnog tečaja na konačni otplatni plan. Iskazati razliku dobivenih Iznosa kako bi se utvrdio stvarni financijski učinak primjene valutne klauzule. Kako vještak isto nije utvrdio, to tužena prigovara vještačenju i utvrđenom iznosu, budući je u istom sadržana i uplata s osnova primjenjive kamatne stope koja nije predmetom ovoga postupka i istu je trebalo zasebno iskazati i odbiti od utvrđenog iznosa.

15.4. Saslušana na ročištu 2. rujna 2026. sudski vještak Dubravka Herceg je iskazala da ostaje kod nalaza i mišljenja od 26. siječnja 2026. a koji je izrađen temeljem dokumentacije iz spisa predmeta. Korisnik kredita je uplaćivao kredit banci po stvarnom konačnom otplatnom planu po tečaju na dan uplate kredita. Usporedbu takvog konačnog otplatnog plana sa početnim tečajem na dan isplate kredita izračunata je tečajna razlika koja iznosi 1.758,68 eura, kako nije bilo negativnih tečajnih razlika to je ujedno i preplata po tečajnoj razlici, na ovakav izračun je izračunata tečajna razlika u kamati jer se anuitet otplaćivao u potpunom iznosu gdje kamata podliježe valutnoj klauzuli. Prilikom izračuna nije rađen izračun razlike obzirom na promjenjivu kamatnu stopu. U odgovoru na podnesak tuženika od 16. lipnja 2026., na podnesak od 6. svibnja 2026., sukladno zahtjevu tuženika, iznijela da je izračun tečajne razlike po prvom otplatnom planu rađen po početnom anuitetu švicarca kod potpisa ugovora koji nikada nije realiziran niti je po njemu vršena konačna otpлата rata kredita. U tom izračunu razlike anuiteta nije uzeta u obzir tečajna razlika u kamati koja je plaćena kod otpłate anuiteta. Stoga postoji razlika u izračunu u iznosu od 96,07 eura što čini tečajnu razliku koja se nalazi u kamati kod otpłate anuiteta.

Na upit punom. tužene odgovorila je da nije računala razliku anuiteta nastalih povećanjem kamatne stope, već samu čistu tečajnu razliku.

15.5. Tuženik je zatražio rok za očitovanje na usmeno iznijeti nalaz i mišljenje sudskog vještaka, a s kojim ga je ovaj sud odbio, budući iz iskaza sudskog vještaka proizlazi da nije računao razliku anuiteta nastalih povećanjem kamatne stope, već samu čistu tečajnu razliku, a na što tužena i ukazuje u svojim primjedbama na nalaz i mišljenje, tvrdeći da je u preplati sadržana i promjena anuiteta s osnova promjenjive kamatne stope.

15.6. Sud je u cijelosti prihvatio nalaz vještaka od 26. siječnja 2026. ocjenjujući ga stručnim i objektivnim, jasnim i preciznim, te je nalaz i mišljenje izradio sukladno zadatku suda. Naime, vještak je iskazao da je nalaz i mišljenje od 26. siječnja 2026. dao sukladno dokumentaciji tužene i izračun izvršio po stvarnom konačnom otplatnom planu po tečaju na dan uplate kredita, dok je u očitovanju od 16. lipnja 2026. uzeo u obzir prvi otplatni plan koji nije nikada realiziran, pa stoga i postoji manja razlika između tih izračuna. Sudski vještak je izrijeком iznio da nije računao preplatu s osnova promjenjive kamatne stope. Prigovor tužene da je vještački nalaz u

cijelosti zasnovan na pogrešnoj premisi da je između stranaka ugovoren fiksni tečaj, svodi se na prigovore pravne ocjene spora o kojima vještak ne odlučuje.

16. I. i II. tužitelji su u tužbi postavili zahtjev za isplatu u ukupnom iznosu 1.990,84 eura (što odgovara iznosu 15.000,00 kn prema fiksnom tečaju konverzije 7,53450) zajedno s pripadajućom kamatom tekućom od 10. travnja 2007. pa do isplate. Nakon provedenog financijsko-knjigovodstvenog vještačenja, podneskom od 18. veljače 2026. uredili su zahtjev potražujući po osnovi istog iznos od 1.758,68 eura uz zakonsku zateznu kamatu. Takvo smanjenje tužbenog zahtjeva predstavlja povlačenje tužbe za iznos od 232,16 eura, kojem povlačenju se tužena usprotivila. Stoga je ovaj sud odbio tužbeni zahtjev za isplatu iznosa 232,16 eura, jer je provedenim financijsko-knjigovodstvenim vještačenjem utvrđeno da I. i II. tužitelji imaju pravo na isplatu iznosa od 1.758,68 eura.

17. Prema odredbi članka 323. stavak 1. ZOO u slučaju ništetnosti ugovora svaka ugovorna strana dužna je vratiti drugoj sve ono što je primila na temelju takvog ugovora, a ako to nije moguće, ili ako se narav onoga što je ispunjeno protivi vraćanju, ima se dati odgovarajuća naknada u novcu, prema cijenama u vrijeme donošenja sudske odluke, ako zakon što drugo ne određuje. Zahtjev za vraćanje primljenog po osnovi ništetne ugovorne odredbe pravno se smatra zahtjevom za vraćanje stečenog bez osnove iz članka 1111. ZOO. Sudsko utvrđenje ništetnosti odredbe mora imati za posljedicu ponovnu uspostavu pravne i činjenične situacije potrošača u kojoj bi se nalazio da takve odredbe nije bilo. Utvrđenjem ugovorne odredbe ništetnom potrošač stječe subjektivno pravo na restituciju svih neosnovano isplaćenih iznosa od trenutka sklapanja ugovora neovisno o tome kada je utvrđeno da je ugovorna odredba ništetna. Odredbom članka 1115. ZOO je propisano da kad se vraća ono što je stečeno bez osnove, moraju se vratiti plodovi i platiti zatezne kamate, i to, ako je stjecatelj nepošten od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja zahtjeva. Tužena je nepoštena od dana stjecanja svakog obroka jer to proizlazi iz isprava i izvedenih dokaza koji se nalaze u sudskom spisu. Prema tome I. i II. tužitelj imaju pravo potraživati kamatu počev od dana uplate svakog pojedinog iznosa, jer je primitkom isplate od strane tužene, po osnovi ništetne odredbe tužena je postala nepošten stjecatelj od trenutka primitka takve uplate.

17.1. Visina stope zatezne kamate za razdoblje do 31. srpnja 2015. određena je sukladno odredbi članka 29. stavka 2. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine", broj 35/05., 41/08., 125/11.) od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. sukladno odredbi članka 3. Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine", broj 78/15.), od 1. siječnja 2023. pa do 29. prosinca 2023. sukladno odredbi članka 2. Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine", broj 114/22.) i Uredbe o izmjeni zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine", broj 156/22.), a od 30. prosinca 2023. do isplate stopa kamate je dosuđena u skladu sa Zakonom o izmjenama i dopunama Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" broj 155/23.).

17.2. Obzirom na iznijeto ovaj sud nalazi osnovanim zahtjev I. i II. tužitelja za utvrđenje ništetnim ugovorne odredbe o valutnoj klauzuli vezanoj uz tečaj švicarskog franka, kao i zahtjev I. i II. tužitelj za povrat preplaćenih iznosa otplate kredita temeljem ništetne odredbe o valutnoj klauzuli u iznosu 1.758,68 eura.

18. Odluka suda o troškovima postupka temelji se na odredbi članka 154. stavka 1. ZPP-a i članka 155. ZPP-a, te su I. i II. tužitelju priznati i dosuđeni troškovi sukladno Tarifi o naknadama i nagradama za rad odvjetnika ("Narodne novine" broj 138/23. – dalje u tekstu: Tarifa). I. i II. tužitelju su priznati troškovi zastupanja po punomoćniku, i to za:

- sastav tužbe u iznosu 200,00 eura (Tbr. 7. točka 1. Tarife)
- sastav obrazloženog podneska od 25. travnja 2023. u iznosu 200,00 eura (Tbr. 8. točka 1. Tarife),
- zastupanje na ročištu 1. srpnja 2025. u iznosu 50,00 eura (Tbr. 9. točka 5. Tarife),
- zastupanje na ročištu 2. rujna 2025. u iznosu 200,00 eura (Tbr. 9. točka 1. Tarife),
- zastupanje na ročištu 30. rujna 2025. u iznosu 200,00 eura (Tbr. 9. točka 1. Tarife),
- sastav podneska od 18. veljače 2026. u iznosu 200,00 eura (Tbr. 8. točka 1. Tarife),
- sastav podneska od 12. ožujka 2026. u iznosu 200,00 eura (Tbr. 8. točka 1. Tarife),
- zastupanje na ročištu 2. rujna 2026. u iznosu 200,00 eura (Tbr. 9. točka 1. Tarife),
- zastupanje na ročištu za objavu 17. rujna 2026. u iznosu 100,00 eura (Tbr. 9. točka 3. Tarife),

ukupno 1.550,00 eura, što uz pripadajući iznos PDV-a daje 1.937,50 eura. Priznat im je i trošak plaćene sudske pristojbe za tužbu u iznosu od 33,18 eura, trošak predujma za vještačenje u iznosu 300,00 eura. Dakle, I. i II. tužitelju je dosuđen ukupan trošak u iznosu 2.270,68 eura na koji iznos im je dosuđena pripadajuća zakonska zatezna kamata počevši od 17. rujna 2026., kao dana presuđenja, pa do isplate.

18.1. I. i II. tužiteljima nije priznat trošak sastava podneska od 2. srpnja 2025., budući se ne radi o obrazloženom podnesku, već smo o podnesku kojim obavještavaju sud o dostavljenim punomoćima za zastupanje. Nije im priznat niti trošak sastava podneska od 5. rujna 2025., jer isti nije bio potreban za vođenje ovoga postupka, istim samo obavještavaju sud da o uplaćenom predujmu za vještačenje.

19. Slijedom svega naprijed iznijetog valjalo je odlučiti kao u izreci presude.

U Osijeku 17. rujna 2026.

Sutkinja: Ljiljana Jakša

Uputa o pravnom lijeku: Protiv ove presude nezadovoljna stranka može podnijeti žalbu u roku od 15 dana od dana dostave prijepisa presude koji se stranci koja je pristupila na ročište za objavu presude uručuje i time se dostava smatra izvršenom (članak 335. stavak 8. ZPP).

Za stranku koja nije pristupila na ročište na kojem se presuda objavljuje, a uredno je obaviještena o ročištu, smatrat će se da joj je dostava presude obavljena onog dana kada je održano ročište za objavu presude (članak 335 stavak 9. ZPP). Ovjereni prijepis presude stranka može preuzeti u sudskoj zgradi.

U slučaju iz članka 335. stavka 9. ZPP sud će istaknuti presudu na internetskoj stranici e-oglasna ploča sudova gdje presuda mora biti istaknuta 8 dana, računajući od dana kada je održano ročište na kojem se presuda objavljuje.

Stranci koja nije bila uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje sud će presudu dostaviti prema odredbama ZPP o dostavi pismena te joj rok za izjavljivanje žalbe teče od dana dostave presude (članak 335. stavak 11. ZPP).

O žalbi odlučuje županijski sud.

Dostavljeno:

1. Marijan Belčić, odvjetnik u Osijeku
2. Odvjetničko društvo Mađarić & Lui d.o.o. u Zagrebu

Broj zapisa: **9-3088d-46ef8**

Kontrolni broj: **0ef81-6a5f8-dda57**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Osijeku** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.